

De kop van de slang

De kop van de slang

Roosmarie Daudey

Colofon

© 2024, Roosmarie Daudey

Auteur: Roosmarie Daudey

Illustratie cover: Geertje Maria Havermans

Coverontwerp: Andries Daudey

Uitgegeven via: Brave New Books

Jaar van uitgave: 2024

ISBN: 9789465127729

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in welke vorm of op welke wijze dan ook - elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand, d.m.v. opnamen, of op enige andere manier, - behalve voor korte citaten in recensies of andere artikelen, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voorwoord

Waar *was* ik? Dat is een vraag die meermaals bij mij opkwam tijdens het vertellen en overdenken van mijn levensverhaal. Ten tijde van de COVID-19-pandemie had ik opeens veel tijd om op mijn leven te reflecteren. Al mijn avontuurlijke belevenissen rondom reizen, drugs, mannen, boeddhisme, yoga en andere spiritualiteit passeerden de revue. Een bepaalde periode in mijn leven was ik er trots op dat ik zo'n bestaan had, een andere periode heb ik me geschaamd. Nu denk ik: heb ik dat echt allemaal beleefd? Waar *was* ik?

De laatste jaren van mijn leven heb ik veel meer zicht gekregen op het waarom van mijn keuzes en waarom ik was wie ik was. Ook heb ik meer zicht gekregen op de effecten van het zoeken naar bovennatuurlijke leiding via spirituele boeken. Misschien zijn er lezers die moeilijk kunnen geloven wat ik op spiritueel gebied heb meegemaakt en daar heb ik begrip voor; het is erg persoonlijk. Aan de andere kant weet ik dat ik niet de enige ben. Er zijn mensen die zich zullen herkennen in delen van mijn verhaal.

Tegen een ieder die verlangt naar vrijheid en avontuur, naar ruimte en onontdekte plekken op de wereld of naar een ontsnapping aan de wereld waarin je leeft, wil ik zeggen: dit boek is voor jou geschreven.

Wie zich herkent in het verlangen naar het bovennatuurlijke, naar verlossing en verlichting, naar innerlijke genezing of naar vervulling van een leegte, tegen jou wil ik zeggen: dit boek is óók voor jou geschreven. Wellicht geeft mijn levensverhaal nieuwe inzichten als je dezelfde patronen in jouw leven herkent. Ik zou het mooi vinden als dit boek jou verder helpt in jouw psychologische en spirituele zoektocht. Ik wil je graag meenemen in mijn weg van bewustwording van een geestelijke werkelijkheid, van goed en kwaad en van psychische verwondingen die daar doorheen gevlochten zijn.

Misschien durf je na het lezen ook de uitdaging aan te gaan om Jezus te onderzoeken. Niet alleen Jezus als leraar of voorbeeld van verlichting, maar een levende Jezus. Het grootste gedeelte van mijn leven kende ik hem niet, maar hij bleek in staat mijn verwondingen en gebrokenheid te genezen. Misschien kan hij, net als bij mij, jouw innerlijke leegte vervullen of jouw levensvragen beantwoorden. In ieder geval heeft zijn liefde mij voorgoed veranderd.

En ik geloof dat hij ook jou kan bereiken, waar je ook bent.

Geertje Maria Havermans, januari 2024

Inhoudsopgave

Voorwoord - 5

Inhoudsopgave - 6

Deel 0 - Geboren worden - 8

Deel 1 - Leven waar de wind je naartoe waait - 11

- 1: De ontmoeting - 12
- 2: Het avontuur tegemoet - 15
- 3: Andere koers - 19
- 4: De oversteek - 21
- 5: Gevangen in een vrij leven - 27
- 6: Een zak met gras - 32

Deel 2 - Er is verschil tussen goed en kwaad - 36

- 1: Vrijheid op Ibiza - 37
- 2: Een hippieleven - 42
- 3: Smokkelplan - 48
- 4: Cocaïne - 52
- 5: Slangen - 56
- 6: Het paradijs - 59
- 7: Een zelfgebouwd huis - 65
- 8: Iemand willen zijn - 69
- 9: Getrokken naar het spirituele - 73
- 10: Teruggetrokken in mijn strijd - 76
- 11: In een roze jurk - 83
- 12: Verder in mijn strijd - 88
- 13: Op de vlucht voor het kwaad - 92

Deel 3 - Gezonde mensen hebben geen dokter nodig - 99

- 1: Het huis van mijn kindertijd - 100
- 2: Heimwee - 107
- 3: Heksenketel - 112
- 4: Gezond genoeg - 118
- 5: Emigreren - 125

- 6: Weldadige rust - 129
- 7: Op zoek naar innerlijke genezing - 137
- 8: Een Jezus-cursus - 151

Deel 4 - Geboren worden - 154

Deel 5 - Gezonde mensen hebben geen dokter nodig - 157

- 1: Een belangrijk puzzelstukje - 158
- 2: Vernieuwing van het denken - 164
- 3: Verwerping en verwerking - 169
- 4: De ware Jakob - 173
- 5: Zielsbanden - 177
- 6: Het moest zo zijn - 180

Deel 6 - Er is verschil tussen goed en kwaad - 182

- 1: Occultisme - 183
- 2: Doodgaan - 187
- 3: Boze dromen - 191
- 4: De slang - 199
- 5: Troost en versterking - 206
- 6: De kop van de slang - 210

Deel 7 - Leven waar de wind je naartoe waait - 213

Verantwoording - 219

Deel 0

Geboren worden

Grote sneeuwvlokken dwarrelden naar beneden als dunne, witte gaasjes. Je kon er bijna doorheen kijken. Ze waren onschuldig helder wit, dat zo anders was dan de grauwwitte wolken waaruit ze vielen. Het waren er veel, zoveel dat de vrouw met haar ogen begon te knijpen. Ze wilde de vlokken blijven vangen met haar blik, maar het lukte niet langer. Het werd teveel voor haar.

Langzaam liet ze haar zwaar geworden oogleden dichtvallen. Dat was het beste voor haar vermoeide ogen en haar pijnlijk bonzende hoofd. Met gesloten ogen bleef ze doodstil liggen en ademde ze langzaam in en uit. De enige manier waarop ze nog rustig kon liggen was op haar linkerzij. Liggen op haar rechterzij was te pijnlijk en als ze met moeite op haar rug draaide kreeg ze het benauwd. Haar zware buik duwde dan op haar ingewanden en bracht haar longen in de verdrukking.

Een winter had nog nooit zo lang geduurd. De grauwe dagen schakelden zich aaneen alsof ze van plan waren nooit meer weg te gaan. Er zouden zomaar nog eens twee wintermaanden bij opgeteld kunnen worden, voordat het eerste teken van de lente zichtbaar werd. Hoe anders was haar kindertijd geweest, waarin geen winter had bestaan. Het was er gewoon niet geweest. Het leek wel een ander leven en dat was het ook. Het was voorbij. Er was niets aan te doen.

Beneden waren geluiden te horen, geruzie en geschreeuw van kinderen, maar de vrouw had te weinig energie om zich erom te bekommeren. Die kinderen moesten zichzelf maar redden. Met haar ogen dicht bleef ze liggen. Het bed waarop ze lag was rommelig, zoals altijd. Een strak opgemaakt bed had ze nooit belangrijk gevonden. Degene die naast haar lag, die had ze altijd belangrijk gevonden. Voor hem leefde ze. Maar hij was er vandaag niet. En afgelopen nacht ook niet.

Het kind zou nu wel gauw komen. Het kind dat af en toe duwde en schopjes gaf tegen de binnenkant van haar buik. Het had niet veel ruimte meer over, dus van uitgebreid trappelen was al lang geen sprake meer. De vrouw wreef langzaam over haar buik, die pijn begon te doen. Wat moest ze in 's hemelsnaam met nog een kind? Ze had al drie kinderen en dat was genoeg voor haar. Uit haar ooghoek rolde langzaam een traan die werd opgezogen door haar hoofdkussen. Even later volgden er meer. Ze snikte vanuit het diepst van haar hart. Ze had zich het leven zo anders voorgesteld. Ooit was er romantiek en zielsverwantschap met hem geweest. Met de man voor wie ze alles had opgegeven. Maar dat was onherroepelijk veranderd. Soms zag en voelde ze nog iets van dat oude liefdesleven, maar het was voorgoed gebarsten. Zelfs als iemand het zou lijmen, zou je de barsten blijven zien en voelen. Die gedachte vulde haar met een intens gevoel van verlorenheid.

Een volgende pijnlijke golf kneep in haar buik en de vrouw klemde haar kaken op elkaar. Het was geen goed moment voor het kind om te komen. Later misschien. Niet nu, alsjeblieft niet nu. Ze veegde de tranen van haar gezicht en probeerde zichzelf te herpakken. Ze zou zich hier wel doorheen slaan. Ze zou er wel iets van maken. Ze zou het kind ter wereld brengen. Er was tenslotte geen andere keus? Alles wat daarna zou volgen, het verzorgen en opvoeden van het kind, dat zou haar wel lukken. Ze was een sterke vrouw. En ze besloot dat niemand ooit te weten zou komen wat ze werkelijk dacht: was dit kind maar niet ontstaan.

Een tijd later lag ze badend in het zweet. Ze wist zich geen raad van de pijn. Er stond een vroedvrouw naast haar aan het bed; die had ze zelf laten komen toen haar buikkrampen heviger werden. Het telefoonnummer had op een papiertje klaargelegen naast de telefoon, zodat ze alleen maar het nummer hoefde te draaien. De vroedvrouw troostte haar en moedigde haar aan. Ze begon steeds meer op de vroedvrouw te leunen. Er was ook niemand anders om op te leunen.

Het jammeren en kreunen had de vrouw tot nu toe weten te onderdrukken of te smoren. Maar nu was het niet langer in te houden. De vrouw voelde een vreselijke golf van pijn in haar buik en onder luid geschreeuw bracht ze het kind ter wereld. De vroedvrouw jubelde en preees de vrouw om zo'n voorspoedige bevalling.

'Het is een meisje!' riep de vroedvrouw.

Het kindje was prachtig om te zien en helemaal compleet. Ze had een fijn gezichtje en ze bewoog langzaam met haar kleine, roze armpjes en beentjes, die vol plooiën zaten. Teer en indringend klonk haar stemmetje. Tranen stroomden bij haar moeder over de wangen, tranen die daarna in het hoofdkussen verdwenen.

Ze was volmaakt.

Deel 1

Leven waar de wind je naartoe waait

1 - De ontmoeting

Ik zag alleen zijn ogen, sprankelend, avontuurlijk blauw. Hoe lang we elkaar aankeken wist ik niet, maar ik kreeg het besef dat ik moest ademen. De wereld om mij heen was tot stilstand gekomen, zelfs mijn adem was gestopt. Op het moment dat ik weer lucht inzoog, wendde hij zijn blik af en de wereld kwam in beweging.

Ogenschijnlijk onverstoord zette ik mijn ene been voor de andere en liep ik verder, net als alle andere mensen op straat. Ondertussen raakte ik in verwarring. Ik probeerde te begrijpen wat er zojuist was gebeurd. Het was of ik gepakt was, gevangen. Hij had mij gevangengenomen met zijn ogen, waarmee hij niets hoorbaars en tegelijk zoveel tegen me zei. Veel meer kon ik niet bedenken, want een paar meeuwen schreeuwden hinderlijk door mijn gedachten heen. Ze cirkelden om een stuk brood dat op straat lag.

Het was een mooie middag in juni 1980 en ik liep over de Prinsengracht in Amsterdam. Ik ging wat boeken inleveren bij de bibliotheek. Onderweg daar naartoe keek ik naar de grachtenpanden, die zo typerend zijn voor Amsterdam. De gedachte dat er eeuwen geleden al mensen in deze huizen woonden, had altijd tot mijn verbeelding gesproken. Sinds ik aan de Kunstacademie studeerde, woonde ik ook aan een van de grachten. Drie jaren had ik er al op zitten. Samen met een paar vrienden was ik een kraakpand ingetrokken, waar ik mijn kamer gezellig had ingericht met veel planten en schildergerei. Ik vond het fijn om op mezelf te wonen en zelf mijn leven vorm te geven.

Ik snoof diep. De zomervakantie was net begonnen en dat was zo'n heerlijk, speciaal gevoel. Over een paar weken stond mijn reis gepland. Ik zou met de trein naar Denemarken gaan, waar ik een vriendje had. De relatie was ontstaan in een vorige vakantie. Terwijl ik probeerde te bedenken welke voorbereidingen ik nog moest treffen, werden mijn gedachten teruggetrokken naar de ogen van die onbekende man.

Plotseling liep hij naast me. Verbaasd keek ik naar zijn grote postuur en zijn verweerde, maar mooie gezicht. Hij moest zeker zijn omgedraaid en me hebben ingehaald, dacht ik. Mijn hart sloeg over. Zijn donkere, golvende haar vormde een contrast met zijn helderblauwe ogen.

'Zullen wij samen iets leuks gaan doen?' vroeg hij.

'Ja', antwoordde ik meteen.

Hij leidde me naar een café in de buurt en trakteerde me op een drankje. De rest van de middag en avond zaten we daar geanimeerd te praten,

drinkend en rokend, de ene sigaret na de andere, terwijl ik een half jaar daarvoor juist gestopt was met roken. Het leek wat surrealistisch en ik kneep eens in mijn vel. Wat een vreemde ontmoeting, dacht ik verwonderd. En toch, het was echt waar: ik zat urenlang in een café met een man die ik niet kende. Hij vertelde honderduit over zijn leven, maar vooral praatte hij over zijn ervaringen met zijn zeilboot. Deze knappe man bleek een ervaren zeiler, die leefde op zijn boot. Hij was veertig jaar, dus bijna twintig jaar ouder dan ik. Geboren in de oorlog uit een Joodse vader en een Nederlandse moeder, werd hij opgevoed door een stiefvader die hem hard en liefdeloos behandelde. Hij vertelde hoe hij alle tegenslagen in zijn leven getrotseerd had door zich tegen alles en iedereen af te zetten. Als betoverd luisterde ik naar zijn avonturen. Het feit dat hij drugs smokkelde en door de politie gezocht werd, fascineerde me des te meer. Halverwege de avond zei ik:

'Ik weet eigenlijk nog niet eens hoe je heet.'

Hij nam een slok van zijn borrel.

'Kapitein', zei hij.

De week erna ontmoetten we elkaar dagelijks in een bruin café aan de Prinsengracht, waar Kapitein zijn boot had liggen. Vol energie en trots bleef hij verhalen vertellen over zijn boot en over het vrijgevochten leven dat hij leidde. Ik was direct verkocht toen hij me twee weken na onze eerste ontmoeting voorstelde om samen met hem te reizen.

'Het wordt een fantastisch avontuur', beloofde hij mij, 'Je zult ervaren wat echte vrijheid is!'

Zijn ogen fonkelden. Dat was wat ik wilde. Ik kon niet wachten om met hem mee te gaan en schreef meteen een brief aan mijn Deense vriend, dat ik niet zou komen. Maar eerst moest ik de techniek van het zeilen beter onder de knie krijgen, vonden we. Tot dan toe was mijn ervaring met zeilen beperkt tot een eenmalige poging samen met een studievriendin. Dat zeiltochtje eindigde met een gekapseisde boot en wij moesten toen gered worden door de reddingsbrigade. Dat vertelde ik Kapitein maar niet.

In de weken erna maakten we op het IJsselmeer een aantal proeftochten, zodat hij me de kneepjes van het vak kon bijbrengen. Daar was ik wel blij mee. Kapitein had een negen meter lange sloep. Het was een solide, stalen boot van Nederlandse makelij en had een dieselmotor. Kapitein wist me er alles over te vertellen en ik zag hoe toegewijd hij was. Het trok me aan. De proefvaarten vond ik leuk, hoewel Kapitein flink geïrriteerd kon zijn wanneer ik het niet in één keer goed deed. Hij werd op een gegeven moment zelfs zo kwaad dat het me een beetje bang

maakte, maar ik sprak mezelf toe dat hij zijn dag niet had en dat het wel zou overwaaien. Toen ik hem enkele dagen later vertelde dat ik mijn vakantie naar Denemarken en mijn opleiding aan de Kunstacademie had opgezegd, reageerde hij opgewekt. Ook ikzelf was opgewekt. Wat een geweldige kans was dit om de wereld te ontdekken! Wat een avontuur stond me te wachten!

Om de reis te maken hadden we geld nodig en het geval wilde dat *SAIL Amsterdam* die zomer werd georganiseerd. We vatten het plan op om de *SAIL*-bezoekers rondvaarten aan te bieden: ze konden dan tegen betaling tussen de schepen door varen in de zeilboot van Kapitein. Dit leverde f800,- op waarmee we onder andere proviand konden inslaan. Mijn familieleden waren helemaal niet enthousiast over mijn zeilplannen. Vooral nadat ze mijn nieuwe vriend ontmoet hadden, probeerden zij mij op andere gedachten te brengen zodat ik zou afzien van dit voornemen. Mijn vader was het meest ongerust.

‘Wat moet je nou met zo’n vagebond?’, zei hij, ‘Ik kan niet geloven dat dit een goed reisgezelschap voor je is, Geertje.’

‘Pa, maak je toch geen zorgen,’ zei ik lachend, ‘je overdrijft. Het komt echt allemaal goed.’ ‘Laat dan in ieder geval die boot nakijken door iemand die er verstand van heeft. Ik sta erop.’

Mijn vader liet een van mijn ooms komen. Hij was een kenner en zou gaan kijken of de zeilboot van Kapitein zeewaardig was. Maar dit was een diepe belediging voor Kapitein en hij had meteen hierna geen goed woord meer over voor mijn familie. Kwaad had hij een fles sterke drank aan zijn mond gezet en er met volle teugen uit gedronken.

‘Neem ook alsjeblieft een radio mee aan boord,’ drong mijn vader aan.

‘Mocht er een noodgeval zijn, dan kun je contact leggen met het vasteland.’

Ik vond dat diep van binnen wel een goed idee, maar Kapitein weigerde beslist.

2 - Het avontuur tegemoet

Ik stond nog maar net op de kade te wachten of daar kwam hij over het water aanglijden. Kapitein. Hij keek me aan. Ik zag een geheimzinnige kracht in zijn blauwe ogen, de autoriteit van iemand die de zee getrotseerd had. Even kwam een onrustig gevoel in mijn buik opzetten, maar zijn vraag leidde me af.

'Ben je er klaar voor?' vroeg hij.

'Absoluut', antwoordde ik.

Dat ik een raar gevoel in mijn buik had, negeerde ik. Hoe kon ik nu al heimwee hebben? Ik was nog niet eens aan de reis begonnen. Dat het vreemde gevoel misschien ook iets anders kon betekenen, daar wilde ik niet aan denken. Ik probeerde het weg te duwen.

Ik stapte aan boord met een bundel kleding, olieverf, een rol schilderslinnen en nog wat andere spullen. De enige die ons kwam uitzwaaien was mijn onderbuurvrouw. Niemand van mijn familieleden was komen opdagen en dat deed me meer pijn dan ik had verwacht. Het voelde alsof ze me hadden opgegeven. Misschien had ik het wel verdiend, dacht ik, want ik was toch ook niet al te vriendelijk tegen hen geweest de laatste tijd. Ik was steeds meer over hen gaan spreken zoals Kapitein sprak: neerbuigend en afwijzend. Nu ja, de reis was hoe dan ook begonnen! De vrijheid tegemoet!

Via het Noordzeekanaal kwamen we bij de sluizen van IJmuiden, om daar het ruime sop te kiezen, zoals Kapitein dat zei. Die uitdrukking beviel me wel: het ruime sop. Ik zou de uitgestrektheid van de zee gaan zien en niemand kon me tegenhouden.

Maar het water bij de sluizen was in volle beweging en binnen de kortste keren lag ik in de kooi van Kapitein onderin de boot. Volgens hem was dat de beste plek om te zijn bij zeeziekte. Ik bleef er liggen en sliep die eerste nacht door alle geluiden en deining heen.

De volgende ochtend werd ik wakker en zag dat we al midden op zee waren. Een waterig zonnetje deed zijn best om mijn eerste dag op zee wat gezelliger te maken en ik probeerde opgewekt een gesprekje te beginnen. Kapitein had de hele nacht aan de stuurstok gezeten, omdat er veel schepen waren waar hij tussendoor moest laveren.

'Ik heb honger', zei hij, 'Maak jij eens een lekkere warme hap voor mij. En zorg dat die keuken netjes blijft.'

Ik liep het trapje af naar het kleine keukenblok en deed mijn best om, al wankelend, macaroni als ontbijt klaar te maken. Ik moest ontzettend

wennen aan het deinen van de zee. Net zo zeer moest ik wennen aan alle opdrachten van Kapitein, want het zou al gauw blijken dat hij mij op deze manier behandelde. Ik kreeg opdrachten die ik behoorde uit te voeren. Ze hadden te maken met het zeilen, maar ook met schoonmaken, het controleren van de voorraden en het koken.

Al na een paar dagen kwam ik erachter wat het betekende als ik ongehoorzaam was of als er iets niet naar zijn zin verliep. Dan kreeg ik de wind van voren. Zo vond hij een keer een rotte ui tussen de voedselvoorraad. Naast blikvoedsel hadden we kaas, eieren en andere versproducten die benedendeks een tijdje goed konden blijven, maar op den duur zouden bederven. Woedend ging hij tekeer toen hij de rotte ui vond.

'Uilskuiken! Hoe kun je nou zo dom zijn om die ui niet te zien! Er hoort hier geen rot voedsel te zijn en daar ben jij verantwoordelijk voor!' Bij de handelingen rondom het zeilen was ik vaak te langzaam in zijn ogen of vond hij dat er andere dingen misgingen. En vaak *ging* er iets mis. Hij ontvlamde dan in woede en ik voelde me net een klein kind als hij zo deed. Het zorgde ervoor dat ik me steeds vaker gespannen voelde, terwijl we pas een week onderweg waren.

Op een keer ging Kapitein zo tegen me tekeer dat de spanning te snijden was. We voeren bij La Coruña in Noord-Spanje. Kapitein stuurde de boot een inham in. Ik bekeek het rotsachtige landschap links en rechts van me dat bovenop met gras bedekt was.

'Misschien is het beter dat ik wegga', zei ik.

'Ja', antwoordde Kapitein. 'Als je het niet leuk vindt om met mij op zee te varen, wat doe je hier dan nog? Dan ga je toch weg?!'

Hij vond dat dus ook. Als ik het onplezierig vond, dan kon ik beter aan land gaan. Misschien moest ik het maar doen. Ik stond met mijn rug naar hem toegekeerd, mijn gezicht naar het water voor ons en de rotsen aan weerszijden. Het groenfluwelen tapijt van gras, dat er overheen gespreid lag, verzachtte de grilligheid ervan. Het was even stil, terwijl de boot door het water gleeed.

'Je kunt het proberen. Maar ik zal je toch overal volgen.'

Een akelig gevoel be kroop me bij het horen van deze woorden en ik huiverde. De woorden kaatsten tegen de rotsen en er was niemand die er achteraan kon om ze tegen te houden, hoewel Kapitein ze toch gedempt had uitgesproken.

Ik probeerde zijn woorden van me af te schudden door wat heen en weer te lopen over het dek. Inderdaad, ik kon proberen aan land te gaan, maar wat moest ik daar doen in mijn eentje zonder geld en zonder dak boven mijn hoofd? Bovendien had ik nog amper iets van het zeilavontuur

meegemaakt. Misschien moest Kapitein aan mij wennen en zou na verloop van tijd zijn ontevredenheid wel afnemen. Nee, het was nog lang niet de tijd om van boord te gaan.

We voeren zuidwaarts langs de kust van Portugal. Om in ons onderhoud te voorzien wilde ik portretten maken van toeristen. Ik had op de Kunstacademie in het bijzonder het portrettekenen- en schilderen ontwikkeld. Het duurde wel even voordat ik moed had verzameld, onzeker als ik was over mijn talent. Het was uiteindelijk doordat Kapitein mij simpelweg aan land zette met mijn tekengerei, dat ik naar het dichtstbijzijnde stadje liftte. Daar klampte ik een Nederlands gezin met kinderen aan met de vraag of ik een van de kinderen mocht portretteren. Ze wilden het wel en dat trok weer andere mensen aan. Die middag heb ik negen portretten gemaakt daar op dat pleintje in Portimao; dat was ver boven mijn verwachting!

Aan het eind van de dag kwam ik bij Kapitein terug met tassen vol boodschappen en ik had nog geld over. Dat gaf me veel moed en zelfvertrouwen. Ik wist nu dat ik het portrettekenen echt beheerste en ik voelde me nuttig doordat ik geld kon verdienen. Op deze manier kon ik de goedkeuring van Kapitein kopen. Dat gaf me een zekere rust na die eerste twee weken waarin ik haast niets goed kon doen in zijn ogen. Via de Straat van Gibraltar voeren we richting Marbella in Zuid-Spanje. 'Jij moet vanmiddag op wacht zitten', had Kapitein gezegd, want hij was uitgeput en moest even slapen.

Zoals ik inmiddels geleerd had, gehoorzaamde ik hem. Ik lette goed op en wist precies wat ik moest doen. Na een tijdje sukkelde ik helaas in slaap, terwijl ik de wacht moest houden en ik werd pas wakker toen er een enorme vissersschuit op ons af kwam stevenen.

'Kapitein! Kom gauw! Een schip recht voor ons!' riep ik.

Direct, alsof hij niet in slaap was geweest, spurtte hij naar boven en gooide het roer om, zodat de boot nog net op tijd van richting veranderde. Mijn opluchting was van korte duur, want Kapitein was laaiend! Voor ik het doorhad kreeg ik een klap, vol in mijn gezicht.

'En je laat je voorlopig niet meer zien!' beval hij.

Geschrokken droop ik af. Wat was ik toch dom. Toen we diep in de nacht in de haven van Marbella aankwamen hielp ik zoals gewoonlijk mee met het aanmeren. Plichtsgetrouw en zwijgend vervulde ik mijn taak en ik ontweek zijn blik. Daarna viel ik als een blok in slaap.

De volgende ochtend vroeg klom ik van boord en ging ik een eind lopen in Marbella, verdrietig en onzeker na de gebeurtenis van de vorige dag. Ik had helemaal geen oog voor deze zonnige, Mediterrane stad, liggend tegen

een bergachtig decor. Wat moest ik doen? Was het niet beter om terug naar huis te gaan nu het nog kon? Wat zou er allemaal nog volgen als ik met Kapitein verder zou reizen? Hij zag en benoemde iedere keer mijn fouten en ik voelde me telkens schuldig. Hij zelf wilde nooit schuld bekennen, want hij kon niets verkeerd doen. Wat was hij eigenlijk voor iemand?

Maar teruggaan naar Nederland was ook geen optie. Wat moest ik daar doen, ik had alle schepen achter me verbrand. Aan mijn familieleden toegeven dat ze gelijk hadden gehad, daar peinsde ik ook niet over. Liever had ik Kapitein, hoe kwellend hij ook was, dan dat ik met hangende pootjes terug naar huis zou gaan. Het besluit was genomen: ik ging door. Als Kapitein tenminste nog door wilde met mij.

Toen ik terugliep naar de zeilboot, werd ik ziek van de spanning, want ik wist niet hoe ik Kapitein zou aantreffen. Tot mijn verbazing vond ik hem berouwvol.

'Het had niet mogen gebeuren. Het spijt me', zei hij. 'Het zal niet meer voorkomen.'

Heel kort durfde ik in zijn ogen te kijken. Ze waren nog steeds sprankelend blauw. Toen aanvaardde ik zijn excuses. Vlug ging ik de kajuit in om mijn bed uit te klappen. Kapitein had een kooi, maar ik moest iedere dag mijn bed in- en uitklappen omdat dit tegelijk de zitbank was naast de mast. Ik kreeg het nog net voor elkaar en viel op het bed neer met de spanning in mijn hele lijf. Hij kwam naar me toe.

'Hier, neem iets', zei hij en reikte me een borrel aan. 'Het zal je helpen.' Er volgden nog meer glaasjes. Het hielp me inderdaad om wat sneller te ontspannen en Kapitein zorgde voor me totdat ik me beter voelde.

3 - Andere koers

'Ik heb zitten denken', zei Kapitein, terwijl hij een sigaret rolde en de tabak en de vloeitjes aan mij doorgaf. 'We zouden overwinteren op de Middellandse Zee, maar waarom zouden we de oversteek niet maken naar de Caribische eilanden? Ik heb het eerder gedaan. Er zit meer avontuur in.'

Ik vond overwinteren op de Middellandse Zee al een groot avontuur, dus het oversteken van de Atlantische Oceaan was dat des te meer. Het besluit was gauw genomen en we laadden de boot vol met voedsel. In de voedselvoorraad mochten de rijen sterke alcoholische dranken niet ontbreken. Kapitein bleek een stevige drinker te zijn. Ik dronk uit mijzelf niet veel, maar door hem deed ik dagelijks mee en soms behoorlijk veel. Kapitein zorgde ook dat er hasj of marihuana aan boord kwam, mits hij in een haven in contact kwam met iemand die het had. Dat was niet altijd het geval. Ik was blij als er hasj of wiet was, want die waren voor mij een perfect kalmeringsmiddel als de spanningen tussen Kapitein en mij te hoog opliepen.

Als ik een joint nam, voelde ik me gauw ontspannen en tevreden worden. Als ik rookte merkte ik dat alles op zijn plek viel, dat alles als een puzzel in elkaar paste. Alles was goed! Ik voelde me vrij! Ook de relatie met Kapitein en het zeilavontuur zag ik dan positief tegemoet.

Vanuit Zuid-Spanje keerden we terug naar de haven in de Straat van Gibraltar. Dit was werkelijk een vreemde plaats. Veel bootbewoners bleven er langere tijd hangen. Ze moesten wachten op een andere wind om tegen de sterke stroming in te kunnen gaan. Ze kwamen er gewoon niet weg. Wij lagen daar ook een tijdje. Met zijn allen leken wij gevangenen op het open water.

Op een goede dag stond de wind gunstig en zeilden we richting Madeira, een Portugees eiland in de Atlantische Oceaan. Na negen dagen op zee konden we op een vroege ochtend het eiland al op grote afstand ruiken. Ja, ruiken! Dat is een van de bijzondere ervaringen van langere tijd op zee zijn, dat je het land vaak al kunt ruiken voordat je het ziet. Madeira was een groen eiland en rook dus ook erg 'groen'.

Ik verlangde er zo naar om aan land te gaan. Het waren negen lange dagen en nachten geweest. Kapitein was niet zuinig geweest met zijn vernederende opmerkingen en ik voelde me schuldig en waardeloos. In die verstikkende sfeer kon ik haast niet wachten om van de boot af te gaan. In de haven zat het me zelfs zo hoog, dat ik met kleding en al in het water sprong. Ik móest gewoon van die boot af. Toen ik in het water plonsde,

luchtte het meteen op. Ik zwom in mijn eigen tempo naar de wal en klom uit het water, zonder ook maar één keer om te kijken naar Kapitein. Ik liep in tegenovergestelde richting van de boot en ging mijn eigen weg. Wanneer ik zou terugkomen wist ik nog niet. Het kon me ook niet schelen op dat moment. Voor nu was ik verlost en dat was erg fijn. Na enkele uren rondwandelen, uitrusten en mijn kleren laten drogen, besloot ik om maar weer eens terug te gaan naar de boot. Toen zag ik dat Kapitein me al tegemoetkwam.

'We gaan', was het enige dat hij zei.

Ik zei niets. Het verbaasde me dat hij niet méér te zeggen had. Zonder er nog woorden aan te besteden liep ik met hem mee naar de boot. Van Madeira zeilden we naar de Canarische eilanden. Na bij verschillende eilanden te hebben aangemeerd, kwamen we bij de haven van Los Cristianos in Tenerife. Los Cristianos was een fijne plek waar we enkele maanden voor anker bleven liggen. Dit toeristenstadje was bij uitstek geschikt om geld te verdienen met portrettekenen en schilderen. We sloten vriendschappen met zowel bootbewoners als mensen op het land. Verder deden we het onderhoud aan de boot als voorbereiding op de overtocht over de Atlantische Oceaan en wachtten we op de passaatwinden die ons sneller naar het Caribische gebied zouden laten zeilen.

Ondanks dat ik in Los Cristianos een fijne tijd had, voelde ik me meerdere keren zo opgesloten op die paar vierkante meter samen met Kapitein, dat ik het niet langer uithield en wegzwom of wegliep. Hij liet me dan gaan en maakte er geen probleem van. Hij kwam mij na een tijdje gewoon weer ophalen.

'We gaan', zei hij dan.

Zonder gedoe. Want ik zei niets en volgde hem.

4 - De oversteek

De dag was aangebroken dat we de oversteek gingen wagen. Het was januari en de passaatwinden waren 's winters het sterkst. Ik had het akelige onderbuikgevoel weer, dat ik ook had toen ik voor het eerst aan boord stapte. Net als toen duwde ik het ook deze keer weg. Al gauw na het vertrek begon de krachtige wind in onze zeilen te blazen en werd de grote fok uitgeboomd, omdat de wind precies van achteren kwam. Het grootzeil staat dan naar een kant en de fok naar de andere kant, zodat je een groot zeiloppervlak hebt dat wind vangt.

Vliegende vissen sprongen aan boord. Hun enthousiaste capriolen maakten me zowaar een beetje vrolijk. Ze sprongen nog net niet direct de pan in. Er was ook een klein pilootvisje dat voor de boot uit zwom en ons gedurende de hele reis vergezelde. Ik ging iedere ochtend even kijken of hij er nog was en ja, iedere ochtend zag ik hem weer en keek ik hoe hij zich vlug door het water voortbewoog. Zijn aanwezigheid stelde me op de een of andere manier gerust.

Ik was inmiddels zo gedrild dat ik minder fouten maakte en ik had ontdekt dat als ik iedere dag iets lekkers kookte, er minder aanleiding was voor spanningen. De liefde van de man gaat door de maag... Dat ik dat spreekwoord ooit eens voor mijn ogen werkelijkheid zou zien worden had ik niet gedacht. Het zorgde wel voor betere tijden aan boord.

Het leukste moment van de dag was 'het zonnetje schieten'. Wij hadden geen satellietnavigatiesysteem in de boot. Kapitein was gewend de navigatie met de hand te doen met behulp van een sextant, een ouderwets instrument, waarmee je twee keer per dag de stand van de zon bepaalt. Daarbij had je nog een aantal boeken nodig en tabellen uit de jaarlijkse *Nautical Almanac*. Dagelijks rond koffietijd 's morgens en na de lunch 's middags zaten we te rekenen, en uit die berekeningen kwamen twee lijnen tot stand. Waar die lijnen elkaar kruisten, daar zaten we dan min of meer op de kaart van de Atlantische Oceaan. Hadden we een fout gemaakt, dan werd dat altijd wel duidelijk, want dan klopte de positie niet ten aanzien van de vorige dag en dan moesten we die fout opzoeken. Maar meestal ging het wel goed en konden we na de middagzon een punt op de kaart zetten en die verbinden met de punt van de vorige dag. Het was voor ons een leuke en spannende bezigheid en ik was telkens weer blij dat we aan het eind van de dag wisten waar we zaten op die onmetelijke oceaan. De werkelijke test zou natuurlijk pas aan de overkant komen, wanneer we

voor het eerst land zouden zien. Waren we werkelijk waar we dachten dat we waren?

Eens lagen we dagen achtereen te dobberen midden op de gladgestreken oceaan, omdat er geen zuchtje wind was. De boot had wel een motor om een stukje te varen, maar de hoeveelheid brandstof was natuurlijk beperkt. Het was een oefening in geduldig wachten en je neerleggen bij de eentonigheid van zulke dagen, tot het opnieuw zou gaan waaien.

Op een van die dagen zat ik dromerig over het water te kijken toen ik ineens iets groots zag zwemmen.

'Kapitein, kijk!'

Hij kwam meteen kijken.

'Walvissen!' riep hij.

Zijn ogen schitterden door het zonlicht op het water. Ik zag dat hij deze immense dieren fantastisch vond.

'Ik ga het water in', zei hij. 'Jij blijft op de boot. We doen dit om de beurt.'

Wat hij ging doen had hij duidelijk al eens eerder gedaan, want hij aarzelde geen seconde om de oceaan in te gaan en dichtbij de walvissen te gaan zwemmen. Hij was een grote, sterke man en werkelijk voor niets bang, dat besefte ik me weer eens.

Na een tijdje riep hij vanuit het water: 'Nu is het jouw beurt, dit moet je echt gedaan hebben!'

Het was een heerlijke, unieke ervaring om de oceaan in te springen en in de nabijheid van deze reusachtige zoogdieren te zwemmen. Een intens gevoel van vrijheid trok op dat moment door me heen en ik probeerde het in elke vezel van mijn lijf te beleven.

'Wauw!'

Behalve het zien van enkele walvissen was er midden op de oceaan niet veel te beleven. De eentonigheid, de dagelijkse routine en het samenleven op een heel klein oppervlak met een man voor wie ik vaak angst had, maakten dat ik uren achter elkaar in een boek zat te lezen. Maar dat was niet naar de zin van Kapitein.

Op een zaterdagavond begon hij erover te mopperen.

'Wat zit je nou toch hele dagen te lezen?'

Ik reageerde niet en las door.

'Is dat nou echt zo boeiend wat je daar voor je neus hebt? Je boek is interessanter dan dat ik ben, zeker?'

Ik gaf geen antwoord, maar ik voelde hoe de spanning opliep.

'Nou, komt er nog een antwoord of heb je je fatsoen verloren? Komt door al die boeken natuurlijk. Weet je, ik verveel me stierlijk met jou. Er